

Wäikeste

laste

lõbu

Mart Eller

Kui mina alles noor veel olin,
Noor veel olin,
Lapsepõlves mängisin,
Mängisin.

Ei mina teadnud muud kui seda,
Muud kui seda
Mis mina nägin silmaga,
Silmaga.

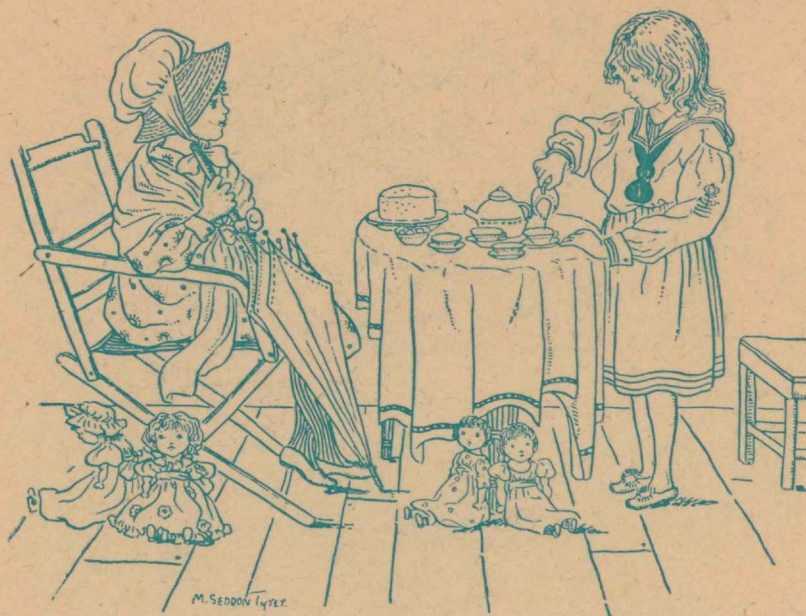
Meie elu on siin ilmas
On siin ilmas,
Nagu linnul oksa peal,
Oksa peal.

Näitab ennast rõõmul siiski,
Rõõmul siiski
Süda on täis kurvastust,
Kurvastust.

Rõõm teeb lapsel laulu hääle
Laulu hääle
Kaunimaks kui kandle keele,
Kandle keele.

Castetuba.

Arva, mis on teises toas,
Kui sa sellest jagu saad:
Sepapada? Vesikikoda?
Türgisõda? Saksalaat?

Loomaaed või rööbli koobas?
Usun, seal on kõik nad koos, —
Nõnda mürin, kolin, kisa
Kostab nõrkemata hoos.

Tõepoolest seda kõike
Teisel pool sa näha saad:
Seal need väiksed võrukaelad
Kahekesi mängivad.

Kelle elu õnnerikas.

Kelle elu õnnerikas,
Lapsepõli päikserikas,
Eluhommik armurikas,
Lõbus laulu-lillerikas. —

Selle rind on rõõmurikas,
Selle loomus lõburikas,
Selle suu on sõnarikas,
Sellel ilm on ilurikas.

Rannarahva vanad sõnad ilmadest.

Kui merel rahu rajad on, siis tuleb tuult, vahel ka vihma. — Mere laine toob tuult. — Õhtune päikese puna tähendab tuult ja tormi. Kui hülged endid palju näitavad, vee peale püsti ajavad, on vesikaare tormi oodata. — Kui hommikul vaikse ilmaga meri kohiseb, tuleb päeval sealt poolt tuult. Kui kajakad või kalakullid tormi ajal merele lendavad, jääb torm järele.

Tormisel õhtul.

Väljas tuiskab, tormab, mässab,
loodus keeb kui viha sees . . .
Soojas toas nõrgal tüel
istub Juku, aabits ees.

Juku kõrval voki taga
ketrab ema vurinal.
Ahju ääres tukub isa —
piip tal kukkond põrandal . . .

Juku õpib, sõrm tal järjel,
usinasli lugemist.
Vahest küll jääb kuulatama,
tormi laulu, hulgumist.

Kuid ta mõtted jäävad pea
järje juure tagasi.
Isa, ema poole vaates
Veerib Juku edasi,

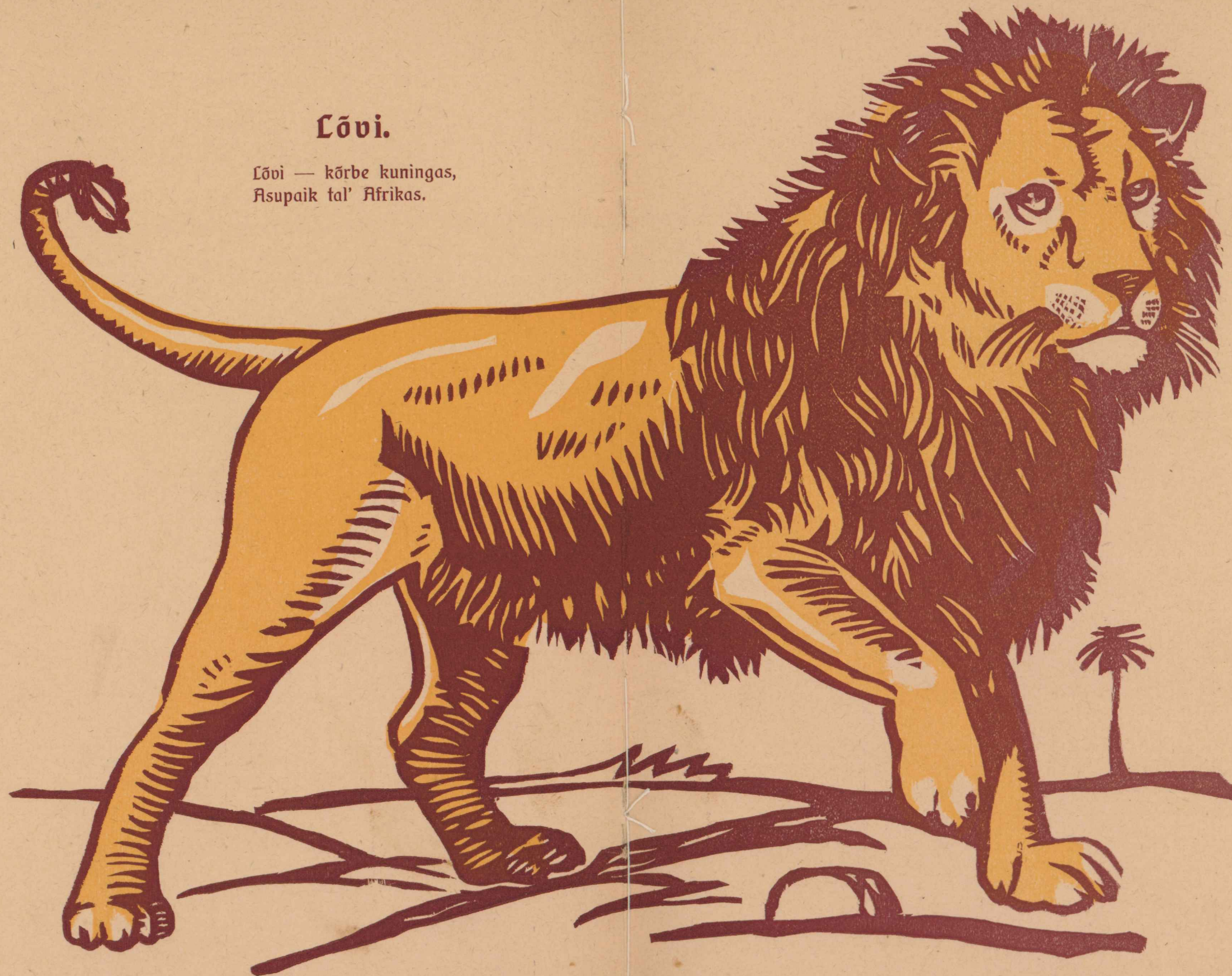

Rebane elas paksus metsas; seal oli tal maa sees kena koobas: sel oli mitu sissekäiku, et parem oleks hädakorral ära lipata; rebane ise käis talu õuest kanu varastamas; juba mitu fibukest oli ta ära viinud; viimaks leidis peremees rebase koopa üles; ta kaevab pesa lahti ja võttis pojad kinni; vana rebane ise pääsis ära; ei enam tulnud rebane talumehe kanu varastama!

Lõvi.

Lõvi — kõrbe kuningas,
Asupaik tal' Afrikas.

Siil ja mütt.

Metsas kuuse juure all
elas müttas sügaval,
võikse maja oli ta
sinna teinud vaevaga.

Siil tal' tuli võõrsile,
palus teda härdaste:
„Las' mind oma majasse
võikseks ajaks varjule.“

Mütt ei mõistnud mõtelda
ega halbtust aimata:
andis siilil' aseme
oma võikse majasse.

Äga siil oli okkane:
torkis mütti hirmsaste!
Viimaks vaene müttike
ütles hädas siilile:

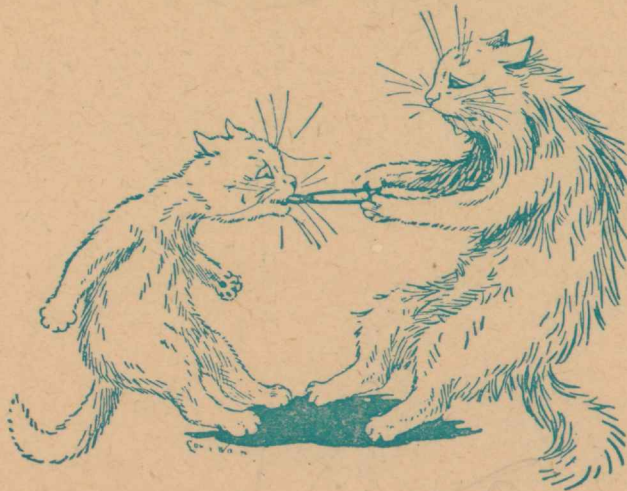
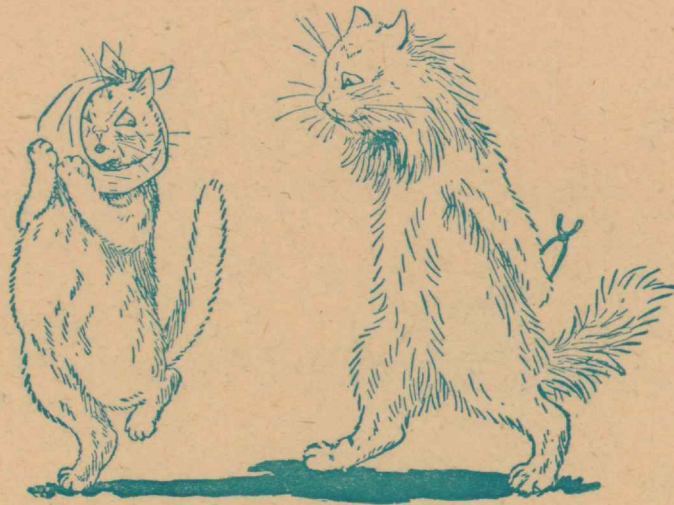
„Võikseks ajaks tulid sa —
hakka jälle minema.
Mul on kitsas isegi
tuba täis on otsani.“

Siil aga kostis: „Mul siin hea,
minekust ei mina tea;
kellel kitsas, mingu see —
uks on lahti laiale.“

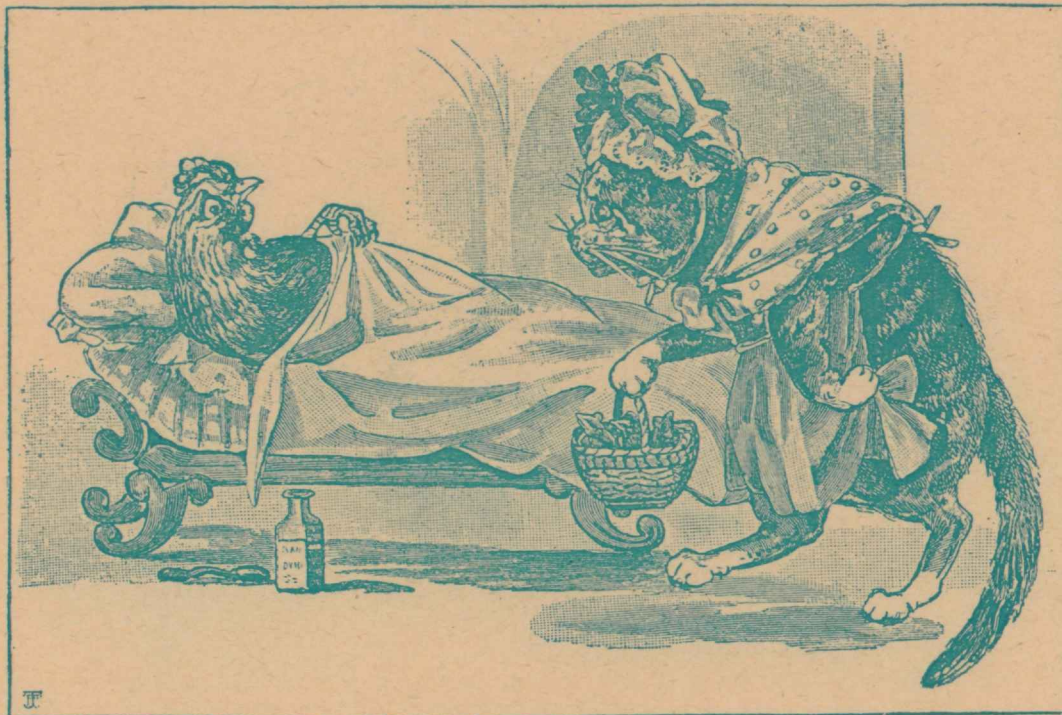
A. Grenzstein.

Hambatohtri juures.

Tere hommikust, fädi!

Kiisu.

Nüüd on lugu üsna aval:
Meie kiisu väga kaval,
Roffidest ei enam saa,
Hakkab maiust ajama.

Hulgub mööda õuet, aeda,
Tahab linnu pesi kaeda,
Sulgisloomi kiskuda —
Kasi, kiisu, minema!

Jäta kanapojad rahu,
Muidu kutsun appi Tõhu!
Hiired aidas hüppavad —
Katsu, et nad kaotad.

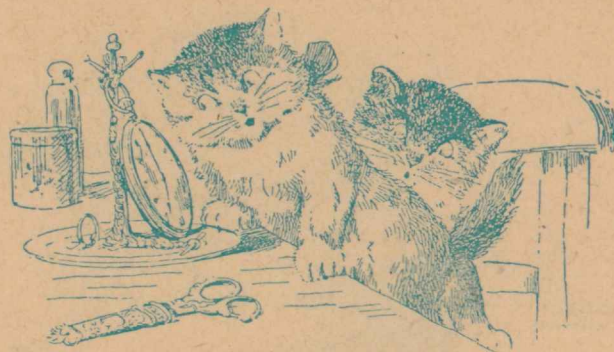
Verlag. Ant. A. G. phot. chem. a

Kui ma kutsun: „Kiisu, kiisu!“
Tuleb kohe meie Miitsu:
Laululugu nuriseb,
Mängib, mõnda nalja teeb.

Kass on inimeste vastu väga sõbralik ja armastab silitamist ja mängib inimestega heameelega, iseäranis siis, kui ta noor on. Aga siiski ei ole see kassile hea, kui teda väntsutatakse, Kõige ilusamaks ja tulisemaks kasvavad need kassid, kellesse inimese käsi sugugi ei puutu.

Väiksed uudishimulikud
Kassipojad kahena
Hüppasid kord laua peale
Imeasju vaatama.

Äga — „tikk ja takk seal kostab
Kella seest vali hääl —
Kassid põgenevad, hüüavad:
„Tohoo hull, kes elab seal?“

Kiisu.

Kiis, kiis, kuhu sa jääd?
Kiis, kiis, mida seal teed?
Oh, tule ja hari;
Meil hiiri on kari!
Üks hüppab ja kargab,
Ja teine ju vargal,
Käib kapis ja köögis
Kontvõõraks, ja söögis.
Ta solgib kõik ära,
Ning tõstad sa kära —
Lips! on ta läind.

